

Obsah čísla

Obrovské taneční překvapení.....	1
Jsme mistři!!!.....	1
Výčepní mají tentokrát místo krále královnu	2
(Ne)legalizujte marihuanu...	3
Region na Internetu III.....	4
Nenič mě, sloužím všem.....	5
Co připravuje Vlastivědný spolek v roce 2002.....	5
Zamyšlení.....	7
Nebojme se malých stran.....	8
Pomník obětem komunismu...	8
Pamětní kniha obce Zastávka (8. část).....	10

**E-metro. Tištěná verze
Internetový měsíčník
obce Zastávka
Červen 2002**

Číslo připravili: Katarína Rusnáková (e-metro@volny.cz); Martin Horký (martin.horky@volny.cz); Petra Jancková (petra.janckova@email.cz); Věra Mynářová; Edita Králová; Tereza Nováková; Monika Kolegarová; Lucie Franková; Václav Němec (vaclav_nemec@seznam.cz)

www.volny.cz/e-metro

Na Vaše příspěvky a komentáře se těšíme na adrese:

e-metro@volny.cz

Obrovské taneční překvapení

Katarína Rusnáková

Zdá se to neuvěřitelné, ale je to tak. Na Zastávce tancují mistři světa. Mighty Shake vyhrál v hlavní věkové kategorii Mistrovství ČR a Mistrovství světa s formací Loutkař, kterou jste mohli vidět na taneční show, jež se konala v březnu. Obě soutěže proběhly v prostějovském discodromu 10. a 11. května a sjela se na ně jak česká, tak evropská špička. Hlavním soupeřem v této disciplíně (disco show) byla taneční skupina Magic Free Group Brno, držitel titulu Mistr světa pro rok 2001. Výsledky ve finále MS byly sice těsné, ale i tak se našim tanečníkům podařilo vybojovat zlato. Co víc si

přát. Zastávka dala v této oblasti o sobě vědět, a to rovnou „od parketu“.

Hned další víkend se konalo Mistrovství ČR dětí, kde soutěžila hip hop formace „Můj nejoblíbenější maňas“. Ta skončila na velmi pěkném šestém místě.

Stejně tak dopadla i disco show formace „Stínový bojovník“, se kterou jeli na MČR junioři. Další želízko v ohni – hip hop formace „Už to vezou“ získala výborné páté místo.

Celkově pak lze pouze konstatovat, že tak úspěšný rok ještě nebyl a zbývá už jen více prorazit v dětské a juniorské kategorii.

Jsme mistři!!!

Katarína Rusnáková

To snad není pravda... To se mi jen zdá... Jako vicemistra světa vyhlásili Magic a na nás „zbylo“ první místo! Když proběhlo veřejné hodnocení po finále, navzájem jsme si gratulovali, jen nikdo nevěděl, kdo komu přál k vítězství. Teď už je to jasné. Neuvěřitelné, neskutečné. Točí se mi hlava, nechávám si na krk dát zlatou medaili a jako ve snu komusi potřesu rukou. Brečím jako většina ostatních. Šťěstím. Únavu už necítím, svíravý pocit kolem žaludku zmizel. Teprve teď

chápu, proč hokejisti slzeli u hymny a zpívali. Zpívali jsme taky. Ještěže to nebylo slyšet. Nikdo nedával pozor na falešné tóny, hlavní bylo dát najevo radost z vlastního výkonu, vděčnost všem, kteří nám pomohli ho podat.

Všechno vlastně začalo už vyhlásováním postupových formací do finále Mistrovství ČR. Nevěřila jsem, že se v reproduktorech ozve číslo 72 – Mighty Shake Zastávka.

pokračování na str. 2

Výčepní mají tentokrát místo krále královnu

Jaroslav Sedláček; Rovnost 4.března 2002

Brno – Největší favorité ve včerejším celostátním finále šestého ročníku soutěže Král výčepních České republiky – Pivex 2002 zklamali. Žádný z vítězů předchozích letošních kol na prvenství nedosáhl. Při včerejším nelítostném klání v brněnském Interhotelu Voroněž vypálila všem rybník žena. Kateřina Blažejovská z restaurace Dělnický dům a Stadion v Zastávce u Brna zaútočila tak říkajíc ze zadních pozic a po právu získala královskou korunu. Semifinálový vítěz Petr

Kameník z Lysic skončil mezi 19 soutěžícími až třetí od konce, Petr Macko z Oslavan, jenž vyhrál kvalifikační kolo, obsadil ve finále deváté až desáté místo. Slavnostní vyhlášení a korunovace Královny výčepních pro rok 2002 se uskuteční dnes při společenském galavečeru veletrhu Pivex. Jeho součástí bude i slavnostní vyhlášení výsledků soutěže piv o prestižní titul Zlatý pohár Pivex – Pivo 2002. Měření sil profesionálních výčepních předcházelo klání novinářů

Výčepní šotek o co nejlépe natočené mediální pivo. Zastoupení v něm měla i naše redakce. Vítěz brněnského kvalifikačního kola, fotoreportér Lubomír Stehlík obsadil ve finále druhé místo. Obhájci loňského prvenství, vedoucímu mediálního oddělení brněnského magistrátu Jaromíru Pohanovi patří až 5. příčka. Ještě hůře dopadl další z dřívějších držitelů tohoto titulu, mluvčí ministerstva zdravotnictví Ota Černý. Se 7. místem spokojený nebyl.

Jsmo mistři!!!

Katarína Rusnáková

pokračování ze str. 1

Nevěřila. Pak jsem se kolem sebe podívala, zeptala se, jestli je to pravda a začala pištet. Jsme tam! Jen to teď nepokazit. Finále jsme zatancovali slušně. Když jsme skončili, postavili jsme se vedle parketu, kde ještě nastupovala jedna skupina a začali fandit. Všude byla výborná nálada. Pak proběhlo veřejné hodnocení. Ze šesti skupin jsme byli hodnoceni jako předposlední. A zatím padaly jen samé horší známky. Když Magic dostal skoro samé dvojky, začala většina z nás slzet (a to včetně chlapů). Pak jsme viděli těch nádherných šest jedniček (a taky jednu čtverku, ale ne všem se to muselo líbit, že). Ječeli jsme, skákali, smáli se a plakali zároveň. Šílená radost. Nikoho předtím nenapadlo, že

bychom to mohli vyhrát. Chtěli jsme postoupit na svět a postupových míst bylo pět. Stačilo se trochu snažit. Ale toto? Nikdo to nečekal.

Mistrovství světa. Už ten samotný název... I když v naší kategorii byly státy jenom tři (ČR, SR, PL), vůbec to nevadilo. Prý je střední Evropa absolutní špička. Taky to bylo vidět. Moje první myšlenka byla – nemáme šanci. Pak následoval postup do finále a podání protestu proti nám. Hrozilo, že budeme diskvalifikováni za to, že tanečníci v kulisách se vůbec nepohybují, natož aby tančili. Nastaly zmatky. Psychicky nás to rozhodilo, byli jsme naštvaní, vynervovaní. Naštěstí se to Michalovi podařilo nějak zachránit a jeli jsme dál. Kulisáci nás začali napodobovat a na kon-

ci si stoupli k nám a (v rámci možností) tancovali. Navíc jsme nastupovali jako první, což je nevýhodnější pozice, jaká může být. Opět nikdo nevěřil... Když jsme se „uklidili“ z parketu, většina z nás si smutně posedala a přihlížela, jak to dalším skupinám jde. A pak zase hodnocení. Známky vypadaly na první až druhé místo. Všichni počítali s druhým, ale jak čas plynul (následovalo totiž ještě Mistrovství Evropy Break Dance a finále Mistrovství světa disco dance), stále se objevovaly hlasy, že budeme první. A my se více a více utvrzovali v druhém místě. Nechtěli jsme doufat. A potom? To už jsem vám popsala na začátku. Snad bych jen chtěla dodat, že ještě nikdy jsem nebrečela 15 minut štěstím.

(Ne)legalizujte marihuanu

Edita Králová, Monika Kolegarová

Začátkem května proběhly po celé České republice demonstrace za legalizaci marihuany. Jejich organizátoři argumentují především tím, že má marihuana léčivé účinky a že není o nic víc škodlivá než alkohol nebo cigarety, tedy společností tolerované drogy. Léčivé účinky látky THC, která je obsažena v konopí, jsou sice nepopíratelné (např. uvolňování svalů při Parkinsonově chorobě), ale kolik mladých lidí trávu kouří pro své zdraví? I tvrzení, že marihuana není nebezpečná je nepravdivé, jelikož v kombinaci s alkoholem nebo jinou drogou může způsobit dokonce i smrt.

Dalším nebezpečím je, že tráva, stejně jako každá jiná droga, působí na každého individuálně, takže nikdo předem neodhadne, z jakého množství a do jakého stavu se dostane. Účinky jsou různé. Často je konzument marihuany veselý, vysmátý, změní se jeho vnímání časoprostoru, nebo naopak upadá do stavů lítosti a do depresí. Všechny pocity jsou mnohonásobně intenzivnější a i reakce na vnější podněty mohou být přehnané.

Marihuana je velice oblíbená také pro svou dostupnost. Uživatel si ji buď sám vypěstuje, nebo ji získá od kamarádů. Právě tady nacházíme hrozná

čísla – statisticky až 80% středoškoláků trávu vyzkoušelo a 60% ji užívá pravidelně. Na základních školách trávu kouřilo asi 60% žáků. Tyto cifry se snaží snížit řada preventivních programů, z nichž některé fungují i na školách. Místní gymnázium je zapojeno do Peer programu. Účastní se ho sami studenti a cílem je informovat své vrstevníky o škodlivosti a nebezpečnosti drog, popř. pomoci těm, kteří už problémy mají.

Zda marihuana je nebo není přestupnou stanicí k dalším drogám nelze určit, nicméně její uživatel má cestu dál bohužel mnohem snazší.

Drew

Hladový děti s nafouklým břichem
stojí a koukají do dále
holčička malinká s ohromným křikem
nazouvá panence sandály.

Zmrdaný vojáci mrdají slečny
sundají kalhoty, opasek, šál
překrásná slova nebudou věčný
když budeš mlčet, aby ses bál.

Maminka s kočárkem projíždí zahradou
proletí ptáček, sluníčko svítí
hrobeček děťátka nebude náhradou
nebude náhradou pohřební kvítí.

A já tu stojím a na všechno nadávám
nemám nic na sebe, nepatřím nikam
stojím vstříc plnejch hrobečků zahradám
zříkám se života, lásky se zříkám.

**H. H.
Kráska**

Nádherná kráska ve tmě ztracená
Do ucha mě šeptá noc zamlklá
Noc zraněná
Samé kecy
Zvláštní období mě potkalo
Vůbec nic se nestalo
Nádherná kráska ve tmě zamčená
Někdo ji drží za ruce
Večer si vykračuje po louce
Je zmatená

Region na Internetu Rosice u Brna

Václav Němec

V naší dnešní procházce po regionálním Internetu se podíváme na prezentaci města Rosice u Brna. Rosice jsou jedním z nejvýznamnějších center, a tak má návštěvník stránek nejspíš různá očekávání a nároky.

Grafika: O.K.

Už úvod nám naznačí, v jakém prostředí se budeme pohybovat. Rozvržení je vyvážené, i když ne vždy je přehlednost stoprocentní. Vadou na kráse je nepřesvědčivá kvalita některých fotografií. Po stránkách se pohybujeme pomocí dvou menu; oproti střelickým stránkám, o nichž jsme si povídali minule, je však orientace řešena účelně a návštěvníkovi při surfování pomůže.

Obsah aneb Ztracené iluze

Rosické stránky nás rozhodně informacemi nezaplaví. Zpracování základních údajů o obci nenajdeme, nemá tedy smysl ani uvažovat o cizojazyčných verzích krátkého představení města. Obsah ro-

sických stránek příliš neodpovídá postavení města v okolí – nehledě na překlepy a stylistickou jednotvárnost.

Rubrika „Historie města“ je spíše soupisem památek než uceleným vyprávěním o vývoji města Rosice. A že by to mohlo být zajímavé čtení... Zprávy z obecního úřadu nevyjadují zrovna vábně. Těžko říct, jak funguje vazba mezi správci stránek a radnicí, když poslední usnesení městského úřadu je z 10. 12. 2001. Poté následovalo dalších pět schůzí, které zatím zpracované nejsou. Seznam kontaktů na pracovníky radnice návštěvníka nejspíš nenasytí.

Hledáme aktuality

S tou aktuálností je to opravdu na pováženou. Jedinou „oficiální“ novinkou je rosické multimediální CD, které má prezentovat obec, firmy apod. Aktuálně připravované CD má uzávěrku 28. 2. 2002. Bez dalších komentářů. Ale mohlo by být i hůř. Alespoň něco nového najdeme totiž na

jiných místech – třeba ve zprávách z radnice (Městský úřad) nebo v rubrice Kino (Kulturní dění).

Zkratky jako od Mládky

Zkratky ROSA a RKTV nás uvedou do dvou oblastí, které jsou nedílnou součástí kulturního života města. Je vždy dobře, když vychází místní zpravodaj, v případě Rosic ROSA. To že ho můžeme najít i v elektronické podobě je dvakrát dobře. Ale graficky to trochu škřípe. Více přehlednosti by asi nikomu z nás nevadilo. Za druhou zkratkou se skrývá Rosická kabelová televize, která se také prezentuje na Internetu. U ní stojí za zmínku přepisy pořadů.

Na závěr

Nemůžeme to nazvat jinak než zklamáním. Město formátu Rosic by si zasloužilo převětivější a bohatší prezentaci, než jakou má. Když už se podaří forma, nebylo by od věci naplnit ji informacemi.

V příštím díle seriálu navštívíme stránky Oslavan (www.oslavany-mesto.cz).

<i>Klady</i>	<i>Zápory</i>
grafické zpracování přepisy pořadů RKTV soukromá inzerce orientace na stránkách rubrika Sportovní ozvěny rubrika Školství a mládež	chybějící základní informace a cizojazyčné verze historie města kvalita fotografií aktuality zprávy z radnice poměrně dost stránek ve výstavbě jazyk a stylistika zpracování zpravodaje ROSA
<i>Hodnocení e-metra</i>	3

Nenič mě, sloužím všem od Petry Janckové

Život jízdního řádu se dá směle přirovnat k tomu lidskému.

Na počátku se sejdou moudré hlavy a dají jej dohromady. Šikovné ruce jej vytisknou a dopraví na místo určení, tedy na autobusovou zastávku. Lidé si potom podle něj řídí život. V lepším případě dojedou kam chtěli nebo potřebovali. V horším případě zmeškají svůj spoj. Úplná katastrofa pro jízdní řád nastane ve chvíli, kdy člověk podle něj se řídící, včas přišedše, nejlépe se dvěma kufry a příruční taškou velikosti poloviny pingpongového stolu, přebytné negativní emoce dříve nevybiv, zří co dříve nespátril – jízdní řád nový s platností od soboty příštího týdne s nezbytným heslem popuzujícím slušné a vybízejícím vandaly.

Paralela je příznačná. V tom lidském případě stačí ty hlavy jen dvě a o šikovných rukách se zde rozepisovat nebudu. Snad ani tvrzení, že si podle dětí my dospělí často řídíme život, nenajde mnoho odpůrců. Dokud vše funguje, dítě je jako ze škatulky, poslušné svých rodičů, dojedeme vždy včas na místo určení. Tragedií není ani občasný písek mezi koly, odpustit se dá i nějaké to zpoždění. Ale čemu se opravdu zabránit nedá je fakt, že jednoho dne máte před sebou úplně novou bytost mluvící jazykem, který neznáte (vlastně jste jej už zapomněli), nevyznávající hodnoty, kterým byla učena (nebo se vám to v tu chvíli zdá naprosto zřejmé). Je opět jako ze škatulky – už ne z té vaší, leč ze své vlastní. Jen toho nápisu je jen první polovina s důrazem na druhém slovu. A vy byste zrovna dnes tak moc potřebovali dojet bez nehody i se všemi zavazadly.

Řešení je na pohled jednoduché. Vyžaduje ovšem notnou dávku tolerance, lásky a humoru. Ve chvíli, kdy zjistíte, že se z dítěte pomalu ale jistě stal další uživatel jízdního řádu, je dobré jej přivzvat k balení zavazadel. Potom je reálná šance, že se „MĚ“ změní v „mě“ a přibude i druhá část hesla.

Chtějme se svými dětmi počítat a mějme je rádi, vždyť jsou naše. A je fakt, že s papírovým exemplářem jízdního řádu si tak přímovně nepokecáte.

Co připravuje Vlastivědný spolek Rosicko-Oslavanska v roce 2002

*Jarmila Plchová; OKNO,
květen 2002*

Hornická část zámecké muzejní expozice

Blíží se nová turistická sezóna. Opět budou pro návštěvníky otevřena muzea, hrady, zámky a další turistická lákadla. Od loňského roku máme i u nás v Oslavanech trvalou muzejní expozici – prozatím hornictví a energetiky. Rýsuje se však vznik nové expozice, a to oslavanských hasičů. Můžeme se těšit na velice zajímavé historické exponáty, které přivábí do Oslavan další návštěvníky.

Ale i hornická expozice má pro své příznivce nové překvapení. V současné době začínají práce na doplnění technické části. Důlní chodba, vytvořená v loňském roce, bude doplněna o ukázkou rubání. Jsme přesvědčeni, že se setká se stejně obrovským zájmem, jako důlní chodba v loňském roce.

pokračování na str. 6

Obrazy a kresby na zámku

Lektor výtvarné výchovy ve věznici Mírov Pavel Alexander Taťoun a Renáta Schullerová vystavují u nás na zámku v Rosicích své obrazy a kresby od **7. června do 31. července 2002**.

Pavel A. Taťoun v Rosicích již vystavoval v roce 1996. Od té doby uběhlo mnoho času a stalo se hodně událostí. Taťounova aktivita na výtvarném poli je rozsálá, jak sám divák pozná. Jedná se o množství obrazů, kreseb, grafik a ilustrací. Taťoun též pracuje na restaurování obrazů. Externě dojíždí do věznice Mírov, kde vede hodiny výtvarné výchovy. Uspořádal v roce 2001 odsouzeným výstavu jejich prací v muzeu v Zábřehu na Moravě. Několik prací odsouzených představí u nás v galerii na zámku.

Malířka a grafička Renáta Schullerová vystavuje s P. A. Taťounem posedmé. Narodila se v Ostravě, žila v Příboře a Frenštátě pod Radhoštěm. Renáta je důkazem třetí vlny české emigrace směrem na západ. Nedávno se provdala ve Švýcarsku, kam jezdila léta tvořit. Je to zrcadlem toho, že život umělce u nás není jednoduchý. Její malby a kresby jsou obsahem života, okořeněné duší snů a přání docílit kontinuity lidského činu ve prospěch otištění zvěčnění v obrazovou fikci.

Výstava obou umělců bude zahájena na zámku v Rosicích v pátek 7. června 2002 v 17 hodin.

Co připravuje Vlastivědný spolek Rosicko-Oslavanska v roce 2002

Jarmila Plchová; OKNO, květen 2002

pokračování ze str. 5

Pokoušíme se také zajistit nové technické exponáty z právě likvidovaného dolu na jižní Moravě. Byly navázány první kontakty.

Dále probíhá jednání o umístění několika fragmentů parních těžních strojů z roku 1902 a 1904 z dolu Ferdinand a Julius. Jedním z nich je odstředivý regulátor parního těžního stroje, který však, bohužel, nemůže být umístěn v expozici na zámku pro vysokou vlhkost. Chceme touto cestou poděkovat panu starostovi a radě Města Oslavany za vstřícný přístup a souhlas s prozatímním umístěním ve vestibulu oslavanské radnice. Zbylé fragmenty budou umístěny na zámku. Tyto části parních těžních strojů patří k nejstarším v republice. Byly zachráněny

znalcem pístových parních strojů panem inženýrem Tomášem Flimelem, se kterým probíhají jednání o restauraci a zápůjčce na dvacet let. Škoda jen, že nelze těchto několik součástí umístit jako soubor u sebe. Pokusili jsme se i o zařazení mezi chráněné technické památky, ovšem nebyla splněna podmínka – umístění v místě původu (pochází z dolů Julius a Ferdinand). Hornická sekce zpracovala projekt na restauraci, převoz a umístění, který předložila ostravské nadaci Landek, spolu s dalšími dvěma projekty na financování vydání publikace „Rosicko-oslavanská pánev v datech“ a publikace o oslavanské elektrárně. K velké radosti všechny tři projekty prošly výběrovým řízením a byly zařazeny mezi projekty, které mají ob-

držet v letošním roce finanční krytí z nadace Landek. V prvním okamžiku jsme nechtěli věřit, že ostravská nadace je ochotna pomoci malému revíru kdesi na jihu Moravy. Teď ještě abychom peníze měli co nejdříve na účtu.

V letošním roce bude muzeum otevřeno od 1. května do konce září. Zbývá ještě rozhodnout, zda bude otevřeno tak jako v loňském roce po všechny víkendy.

Těšíme se na všechny návštěvníky.

Pozn. Martina Horkého: Expozice je do odvolání přístupná vždy v sobotu a neděli od 10–12 a od 14–16 hod. Chcete-li expozici navštívit ve větším počtu nebo v jiný den, kontaktujte MěÚ Oslavany.

LUCIE FRANKOVÁ

zve na

ŽIVOT NA ZÁMKU

Ve dnech 28.–29. června 2002 se v Rosicích u Brna koná již sedmý ročník kulturního festivalu Život na zámku. V příjemném zámeckém parku si můžete vychutnat skupiny –123 minut, Vltava, Vašek Koubek, S.L.U.T, Mashy Muxx nebo Nonsense. Mezi dalšími účinkují i méně známé kapely jako Soundpictures, Filip M., Annie's Trip, Budoár staré dámy, Weirddream nebo Cannery Row.

Své umění vám předvedou DJové Sayko a Overflow. Hudební program si můžete zpestřit shlédnutím vystoupení rosického divadla Prádelna nebo divadelní skupiny Dřevěný kůň z Brna. Na místě je možné přespávat buď pod širým nebem nebo ve stanech.

Pátek 28. června 2002

19.00 Divadlo P. Strašák – Stínohra,
divadlo Prádelna (Rosice)
21.30 koncerty na nádvoří
Cannery Row, Vašek Koubek,
–123 min., Filip M.

Sobota 29. června 2002

od 9.00 prohlídky zámku
13.00 Divadelní skupina Dřevěný kůň (Brno)
16.00 koncerty v zámeckém parku
Annie's Trip, Nonsense, Soundpictures, Budoár staré dámy, Mashy Muxx, S.L.U.T. Vltava, Weirddream, DJ's Saykot overflow.

Možnost stanování. Občerstvení zajištěno.

Předprodej vstupenek: knihovna Rosice, Brno – Indies, KIC, WDF, Ticketstream – Fischer, Dům pánů z Lipé.

Přejeme Vám příjemné kulturní zážitky! Pro více informací navštivte adresu: www.revolt.cz

Zamyšlení

MUDr. Vincenc Holle, bývalý občan zbýšovský; Ozvěna 3/2001

Kolikrát jsem si v poslední době předsevzal nestarat se o politické dění a události nejen v mé bývalé vlasti, nýbrž i v současné, kam jsme odešli v touze žít ve svobodných a spravedlivějších podmínkách.

Mnohdy mi to ale nedá, připadám si jako by ona imaginární pupeční šňůra s Prahou, Brnem, Zbýšovem a celou tou zemí českou nebyla přerušena, přestože od mé emigrace uběhlo již 21 let.

Když pročítám znamenité periodikum Ozvěna, které pravidelně dostávám, skoro proti své vůli jsem vtahován do problémů své domoviny, kde po slibné změně poměrů v r. 1989 došlo k vývoji, který bych nikdy nepředpokládal. Myslil jsem si, že návrat ke svobodě a demokracii vše vyřeší a všichni si budou vážit možnosti žít svobodně a snad i v pravdě. Ale jak čtu exilové tiskoviny, i ty vydávané v Čechách, poznávám, že ono „všechno je jinak“ dá se aplikovat stále a na cokoli.

Moje domovina mi nabídla nové výrazivo jako třeba „je vysmátý“, „je za vodou“ a také „tunelování“. Tento výraz mě poněkud skličuje. Ale na druhé straně, kdykoli přijedu do Čech a do Zbýšova, nemohu být slepý k tomu, co všechno se tam od onoho roku 1989 událo, jak celá země zkrásněla a lidé se stali ve velké většině slušnějšími. Říkám si, že všechn ten nešvar, lži politiků a podvody, nejsou možná ani tak vysokou cenou, kterou bylo nutno zaplatit za všechno to pěkné, co mohu dnes v mně blízkých místech spatřit, a za změnu v chování lidí.

Abych si nebral příliš k srdci určité rozčarování, vyvolané informacemi v novinách i z rozhovorů s přáteli, zajedu si do měst i na venkov, na nostalgická místa mládí, a všude vidím změny k lepšímu. Pohledná stavení, udržované cesty, opravené kostely, prosperující restaurace, i ta dříve tolik kritizovaná halda je dnes spíše okrasou města. Nemohu se zbavit dojmu, že navzdory chybám českých vlád je to přece jen jiná země, než ta, kterou jsem opustil a která mi v dobách temna byla drahá a milá mnohdy jen tím, že jsem v ní prožil dětství a mládí.

Osud byl mé generaci v jistém smyslu příznivě nakloněn. Unikla bojům světových válek a v době dospělosti ztrácela už nejhorší léta komunistického despotismu svou ničivou sílu. Osobně jsem nemoohl několik let studovat, na vojně jsem dva roky stavěl silnice v Orlických horách jako člen PTP a moje vojenská knížka, v níž jsem měl dvě odbornosti – silničář stavebník a lékař, budila salvy smíchu, kdykoli jsem byl nucen se jí prokazovat.

Ale i toho studia se mi nakonec dostalo (částečně při zaměstnání) a nebýt vpádu armády, která nás předtím v roce 1945 osvobodila, byl bych se státu vynasnažil vynahradiť své vzdělání cele. Jen na okraj; dobrovolně jsem v roce 1987 na českém vyslanectví v Bonnu vyrovnal náklady spojené se studiem mým i manželčiným, což byla podmínka, abych se do své bývalé vlasti mohl vrátet.

Zdá se, jako by mnohým v zemi české selhávala paměť, jako by i mnozí politikové zapo-

mínali na minulost a obnovení svobody a demokracie přijímali s jistou ledabylostí, jako by obnovení svobody využívali k nepochopitelnému stesku po režimu předcházejícím, totalitním a snad i k návratu starých časů.

V posledních letech mne nemálo skličuje ničím nezdůvodněný levicový liberalismus. Stále silněji prostupuje myšlením mnohých německých i evropských politiků, což sotva chápou ti, co blaho totality zažili na vlastní kůži.

Vyskytují se i nové trendy, ke kterým není snadné zaujmout jednoznačné stanovisko. Jako příklad je nutno uvést globalizaci a její militantní odpůrce. S tím související pouliční násilnosti sotva vzbuzují sympatie, i když jejich stanovisko není zcela bez opodstatnění. Občas, když se zamyslím nad některými ze světových problémů, jde mi z toho hlava kolem. Například, jak je svět přelidněn.

Zdá se, že „každý svého štěstí strůjcem“. Mám někdy dojem, že platnost onoho přísloví o možnosti kladně ovlivnit svůj život v dnešní době, rychle ochabuje, jako by se děly věci bez našeho vlivu. Technologie kráčí mílovými kroky vpřed a lidé pracují, pokud pracovní místo neztratili, déle, ať se jim to i líbí nebo ne.

Mám za to, že moje domovina, která mezi dvěma světovými válkami byla na výsluní evropské prosperity a demokracie, by se měla nyní po zhroucení totality snažit přebírat od vyspělých zemí západu bez slepého napodobování jen to nejlepší. Obávám se však, že toho dobrého se přebírá stále méně.

Nebojme se malých stran

Daniel Balušek; měsíčník nezávislých komentářů a úvah Český hrad, únor 2002

Každý národ má takovou vládu, jakou si zaslouží. Toto heslo dnes platí víc než kdy jindy. Stále jsme odhodláni volit menší zlo? A není to postavené na hlavu?

Dělá se vám špatně kdykoliv se objeví nadutě kárající pan Profesor? Jde na vás hrůza z fanatismu Vladimíra Špidliče? Třesete se z děsivého posmrtného života při záběru věrozvěsta Cyrila? A co loutka hodné Haničky, za jejíž provázky tahá někdo úplně jiný? A pamatujete, co všechno se dělo před výše zmíněnými? Jestli jste na všechny otázky odpověděli ANO, čtěte dál, pro vás jsou určeny následující řádky.

Upozornění: Pokud tento článek čtete ve druhé polovině června, je velmi pravděpodobné, že už je pozdě.

Jestliže čtete v první polovině června a zároveň jste rozumní lidé s přehledem, kteří se váž-

ně zamýšlejí nad tím, kam bude naše zem směřovat, v tom případě je jasné, že patříte k 8–16% nerozhodnutých tápajících voličů v zoufalé situaci: kam s ním? (s volebním hlasem). Patřím k vám i já.

Co budeme dělat? Probereme politické spektrum od Profesora po Haničku a zvolíme kandidátku strany, při jejímž uchopení se nejméně chvějeme? Budeme pak následující čtyři roky hlasitě nadávat, že se nic nezměnilo? Ano! Protože ONO se to samo nezmění, pokud to nezměníme MY. Využijme možnost změny, dokud to ještě jde, protože možná už příští volby bude totiž úplně jedno, čí lístek do urny vhodíme. Jak se již stalo v našem krásném kraji tradicí, bude o nás rozhodovat někdo úplně jiný a ve Vídni to nebude.

Nenechme se strašit pověrou, že neparlamentní strany nemají šanci. Nebudou ji mít, pokud to

neriskneme. Ony samy se prosadit nemůžou, potřebují k tomu náš hlas. Dejme jim šanci a zkusme něco nového. Nevěřme rozličným výzkumům. Průzkumné agentury jsou přímo provázány s novodobým politickým mafiánismem zahaleným do roušky demokracie. Nedejme se manipulovat neobjektivními, tendenčními médii. Nebojme se neznámých nebo nově vzniklých stran, dejme jim šanci je poznat. Nic horšího se stejně už nemůže stát.

Když se totiž probereme připojeným seznamem neparlamentních kandidujících stran a vyloučíme z nich rasisty, fašisty, extremisty a jiné -isty, naše volba nebude zase tak obtížná.

Až pak uvidíme v parlamentu novou krev, bude nás hrát dobrý pocit, že jsme udělali maximum pro změnu a že se dále nepodílíme na současné politické tragedii.

Seznam neparlamentních politických stran kandidujících ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR dne 14. a 15. 6.2002

01. Národně demokratická strana (<http://www.muweb.cz/www/nds>)
02. Demokratická liga (pravděpodobně nemá www prezentaci)
04. Balbínova poetická strana (<http://www.balbinka.cz/strana.html>)
06. Volba pro budoucnost (<http://www.vpb.cz/>)
07. Humanistická aliance (<http://www.humanistickaaliance.cz/>)
08. Akce za zrušení senátu a proti vytunelování důchodových fondů (<http://web.telecom.cz/eufrasio/>)
09. Naděje (<http://www.strana-nadeje.cz/>)
10. Nové hnutí (pravděpodobně nemá www prezentaci)
12. Cesta změny (<http://www.cestazmeny.cz/index.php>)
14. Romská občanská iniciativa ČR (<http://www.roi-cr.cz/dokumenty.html>)
15. Strana zdravého rozumu (pravděpodobně nemá www prezentaci)
16. Strana venkova – spojené občanské síly (<http://www.svsos.cz/>)
17. Československá strana socialistická (pravděpodobně nemá www prezentaci)
18. České sociálně demokratické hnutí (pravděpodobně nemá www prezentaci)
19. Česká pravice (<http://www.ceskapravice.cz/>)
20. Republikáni (pravděpodobně nemá www prezentaci)
21. Sdružení nezávislých (<http://www.snk.cz>)
24. Moravská demokratická strana (pravděpodobně nemá www prezentaci)
26. Strana za životní jistoty (<http://www.szj.cz/>)
27. Pravý blok (<http://www.volny.cz/pblok/>)
28. Strana zelených (<http://www.strnazelenych.cz/>)
29. Strana demokratického socialismu (<http://www.sds.cz/docs/zpravodaj/zp9934.htm>)

Pomník obětem komunismu

Jiřina Šiklová; *Neviditelný pes (psáno pro Mosty)*, 27.5.2002

Nesmírně si vážím těch lidí, kteří se dokázali postavit komunistickému režimu v letech padesátých, v období, kterému se říká „stalinismus“, asi proto, abychom nemuseli přiznávat, že všechny ty popravy, mučení a střelení lidí „na útěku“ do týla či na hranicích, jsme dělali my, Češi a Slováci, tak rádi si říkající Slované s holubičí mírumilovnou povahou. Proto jsem byla ráda, že konečně byl Olbramem Zoubkem, Zdenkem Holzlem a Janem Kerelem vytvořen důstojný pomník, který byl 22. května v 11.00 otevřen pod Petřínem. Po vysokých schodech, vlastně stupních namáhavě přijďte k plató, na kterém stojí za sebou sedm soch vytvořených Olbramem Zoubkem.

Ta první má zřetelné tvary člověka, druhá je již zmrzačena, třetí ještě více a následující sochy se zmenšují jakoby v mizící zástup a končí jakýmsi kovovým skeletem. Pro mne je symbolika jasná: z člověka udělali komunisté v lágrech mukla, který se již člověku nepodobal. Tito lidé – muklové let padesátých, zavření, mučení, pracující v uranových dolech v období tzv. diktatury proletariátu, byli vzorem statečnosti pro lidi je následující, kteří se také postavili proti komunistickému režimu a kterým jsme si zvykli říkat disidenti. Jejich postavení ve vězení bylo mnohem lepší. Pražské jaro 1968 částečně otevřelo archivy, a tak byla a jsou známá jména těch, kteří tehdy lidi mučili, třeba pod tzv. vedením sovětských poradců. Proto následovníci těchto vyšetřovatelů dostali strach a kriminály z let „normalizace“, tedy z období 1969–1989 byly mnohem „lepší“, mírnější, estébáci ztratili svoji odvalu být tak krutí, jako byli jejich předchůdci, z nichž někteří, třeba starý pan Grebeníček, dosud žijí.

A protože lidé zapomínají a někteří mladí lidé chtějí opět volit komunistickou stranu často z důvodu protestu proti svým rodičům – pažravým konsumentům a rozkrádačům z řad nového „establišmentu“, byla jsem ráda, že pomník byl otevřen právě teď, před volbami, které jsou a budou rozhodující. Bohužel, zase nová velká Strana to celé nechutně zkompromitovala a zideologizovala. To, že starosta Prahy 1, Jan Burgermeister k odhalení pomníku nechtěl pozvat ty politiky, kteří byli kdysi v KSČ, bych snad ještě chápala. To, že nepozval ani disidenty, kteří seděli celá léta ve vězení, v letech 70. a 80. – jako byl Rudolf Battěk, Petr Uhl, Petruška Šusterová, Jan Frolík, Jan Šimsa, Václav Trojan, Jan Ruml, ... a další, považuji za nehoráznost. Dokonce ani prezident Václav Havel nebyl pozván na odhalení pomníku, asi proto, že není členem ODS. Jeden titulek v novinách to vystihl následovně „Petřínský pomník patří jenom ‘prověřeným’!“

Václav Havel si pomník prohlédl den před tím, v doprovodu svého přítele a hlavního tvůrce Olbrama Zoubka, a přijal zástupce Konfederace politických vězňů na Hradě a poslal k pomníku pouze věnec. Hlava státu se nezve den před zahájením akce! Většina disidentů, nikým nepozvaná, odhalení pomníku proto ignorovala, nebo se dívala z dálky, z patřičné vzdálenosti. Starosta Burgermeister, který za disidenty považuje jenom ty lidi, co dneska volí ODS, to sice pak trapně vysvětloval, že se domníval, že pozvánka prezidentovi již byla odeslána, ale „zapomněl“ pozvat i předsedu PEN klubu, Jiřího Stránského, který strávil v uranových dolech celé své mládí.

A tak se nakonec na toto setkání – aby to nebylo ještě trap-

nější a třeba nebyl vypískám těmi, kdo stáli jen na chodníku, nedostavil ani Václav Klaus, kterému se chtěl pan Burgermeister především zalíbit. Věnec snad Václav Klaus také poslal. Nevím, odešla jsem spolu s ostatními ještě před začátkem, aby mne snad někdo nepovažoval za sympatizantku takového postupu.

Skupina disidentů z období „normalizace“ v čele s Rudolfem Battěkem, Svatoplukem Karáskem, Janem Urbanem, Václavem Trojanem, Janem Rumlem a dalšími ale přece chtěla vyjádřit svoji sounáležitost, a tak se tito lidé dostali k pomníku o čtvrt hodinu dříve a každý z nich přinesl jednu dlouhou růži. Také nepozvaný předseda Senátu, Petr Pithart mně předal překrásnou kyticí se stuhami, s prosbou, abych ji za něho a místo něho položila jako výraz úcty k nejvyššímu stupni pomníku. S Rudolfem Battěkem a dalšími bývalými disidenty jsme přes „zákaz vstupu“ a okřikování organizátorů vystoupili ještě před začátkem po těch širokých stupních, až k pomníku a květiny jsme tam všichni položili. Oficiální ceremoniál ale již bývalí disidenti sledovali zpovzdálí. Nebyli pozváni, nebyli „prověřeni“, přestože se určitě také a významně podíleli na odstranění komunistického režimu. Dokonce, za krátkou chvíli i tyto květiny organizátoři přenesli, odsunuli tak, aby nebylo možné číst nápisy na těchto stuhách a aby to nepoutalo pozornost. Jak typické a smutné!

Bylo mně to líto. Ne kvůli blamáži ODS ani pana Burgermeistera, ale kvůli těm statečným starým lidem, kteří tam na slunci seděli a kteří by si zasloužili lepší a nikoliv stranicky zneužitou připomínku svého utrpení a smrti svých kolegů – muklů a pětépáků.

8. část

přepis kroniky: Petra Jancková, připravil: Martin Horký

Škola

Počátkem roku 1922 zrušena byla mateřská školka, a místnost zabrána byla pro první třídu obecné školy.

Třetí třída měšťanské školy otevřena 1. září 1922 výnosem zemské školní rady ze dne 8/V 1922 číslo 12.989.

Žáků na školu obecnou zapsáno 196, z nichž bylo dle vyznání římských katolíků 176, církve československé 13, bez vyznání 7.

Bližší podání o školních jež vedou t.č. ředitel měst. školy Jakub Komenda, a za obecnou školu řídící uč. Josef Krška.

Přestavby

Prostřednictvím stavitele Emila Schindlera dozvěděl jsem se o přestavbě závodního hostince Zastávka, jenž byla provedena r. 1918, a to:

Odstraněním venkovních schodů, a upravením nového vchodu a schodiště, přeměna kuchyně, přestavba spodního sálu, přístavba šaten a kina. Zřízení schodů ze síně do sklepní místnosti a přestavba téže na hostinský sklípek provedeno v roce 1919.

Čestné občanství

Usnešením obecního zastupitelstva ze dne 26. února 1919, uděleno na žádost starostenského sboru v Ivančicích, čestné občanství ve zdejší obci, dr. Cahovi, tehdejšímu správci okresního hejtmanství v Brně, pro jeho podporu stran obecního zásobování ve válce.

Ze zápisu

obecních schůzí

Dle zápisu obecního sezení ze dne 12. prosince 1920, podniká město Rosice akci pro zřízení okresního hejtmanství v Rosicích a žádá zdejší obec, by tuto akci podporovala. Obecní zastupitelstvo vyjádřilo se souhlasně odůvodňujíc svoje rozhodnutí velkou vzdáleností a nevyhovujícím vlnkovým spojením do města Ivančic, které taktéž žádá o zřízení okresního hejtmanství. Dne 26. srpna 1920 usneslo se obecní zastupitelstvo zrušiti smlouvu s farním úřadem v Rosicích o dovozu kněží z Rosic do Zastávky, a výlohy spojené s dovozem kněží neposkytovat. První volené obecní zastupitelstvo po převratě bylo 19-ti členné, a konalo první schůzi dne 13. září 1919. Od převratu do této doby spravovala obec správní komise.

Dláždění silnice

Správa státních silnic provedla r. 1922 první etapu dláždění státní silnice Telčské v průjezdu obcí v délce 230 m nákladem 115.000 Kč. Obec přispěla obnosem 1.000 Kč.

Závod strojírna

Roku 1922 pro nedostatek práce uzavřen závod strojírna a dělnictvo propuštěno. Část propuštěného dělnictva odešla do provise, část přijaly Střelovy závody, ostatní zaopatřili si zaměstnání v Brně.

Téhož roku usneslo se obecní zastupitelstvo pro nedostatek fi-

nančních prostředků na zavedení dávek obecních a to: dávku ze hry v karty, dávku vodní, dávku z lihových nápojů, dávku z návštěv, z motorových vozidel, z kočárů, ze psů luxusních a honičích.

1923

Přestavby a stavby

Revírní rada horníků zakoupila dům č. 55 od stavitele Lososa (oprava: majitelka Markéta Lososova), a zřídila v něm úřadovny revírní rady a sekretariát skupiny svazu horníků jejímž tajemníkem od roku 1919 je Karel Marek starosta města Rosic, jehož starostou byl až do r. 1929.

Od r. 1921 vystaveno bylo v obci 15 domků takže obec čítá 134 domů. Stavby podnikli jednak jednotlivci, jednak hornické družstvo pro stavbu rodinných domků v uhelné oblasti Rosické v Lukovanech zaps. spol. s ruč. omez., jehož zakladatelem a ředitelem byl horník Josef Rosendorf.

Obecní knihovna – dar

Zdejší rodačka spisovatelka Hegnerová Anna darovala obecní knihovně divadelní knížku „V Příboji“. Uvedená spis. jest rozená Metelková, a jest chotí zdejšího rodáka spisovatele Eduarda Hegnera, t.č. v Praze.

V příštím díle: volby do obecního zastupitelstva v roce 1923 a tělocvičná jednota Sokol

